

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320204828
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1320204828.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: L.. U. G., D.. X. X. XXXX, H. A. A. XXXX, XXX XX F., zastúpenej: Senior Consultants - Sebesta s. r. o., so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava, IČO: 47 240 911, proti žalovanému : BENZINOL SLOVAKIA s. r. o., so sídlom Mliekárenska 17, 821 09 Bratislava, IČO: 44 820 704, zastúpenému: KASATKIN & PARTNERS s. r. o., so sídlom Záhradnícka 29, 811 07 Bratislava, IČO: 47 255 021, o vyplatenie nárokov dohodnutých pri skončení pracovného pomeru, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.septembra 2022 č.k. 19Cpr/10/2020-215, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 5.974,36 eura spolu s úrokom z omeškania, a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním posúdil po právnej stránke podľa § 1 ods. 4, § 9, § 10, § 15, § 17 ods.3, § 32, § 67 Zákonníka práce, v spojení s § 37 ods. 1, § 20 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka, podľa § 13 ods. 1, § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola v pracovnom pomere so žalovanou na základe pracovnej zmluvy zo dňa 18. 10. 2017 s dňom nástupu do práce 1. 12. 2017. Pracovnú zmluvu so žalobkyňou uzatváral za zamestnávateľa p. A. N., riaditeľ žalovanej, ktorému toto oprávnenie vyplývalo z pracovnej zmluvy zo dňa 24. 7. 2017, ako aj udeleného plnomocenstva konateľom žalovanej na uzatváranie pracovnoprávnych zmlúv zo dňa 13. 7. 2018. Pracovný pomer s p. N. bol ukončený ku dňu 31. 7. 2019. Dňa 1. 7. 2019 bola žalovanej doručená výpoveď z pracovného pomeru zo strany žalobkyne, ktorú výpoveď žalobkyňa doručila aj emailom p. M. W.. Výpovedná doba žalobkyne bola 2-mesačná a uplynula dňa 30. 9. 2019, ktorým dňom sa skončil pracovný pomer žalobkyne. Žalobkyni bola uhradená mzda za mesiac september 2019 a nevyčerpaná dovolenka za rok 2019. Nebola jej vyplatená mimoriadna odmena 2 mesačných priemerných zárobkov a kvartálny bonus vo výške 1.800,- eur v zmysle Dohody ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca, datovanej dňom 30. 9. 2019 a ktorá je predmetom tohto konania. Žalobkyni mal súhlas s udelením mimoriadnej odmeny 1.800,- eur pri skončení pracovného pomeru podpísať p. W. C.. V konaní tiež nebola sporná skutočnosť, že p. W. C. nebol konateľom v spoločnosti žalovanej v rozhodnom období 30. 9. 2019, resp. 1. 10. 2019, konateľom spoločnosti žalovanej bol a aj v súčasnosti je O. Č., a to od 27. 6. 2009. Uviedol, že medzi stranami boli sporné okolnosti, za ktorých došlo k podpisu Dohody ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca a či je z tejto Dohody zaviazaná žalovaná spoločnosť s ohľadom na osobu, ktorá Dohodu podpísala. Ako v konaní

vykonaným dokazovaním vyšlo najavo, Dohoda bola vypracovaná a podpísaná až nasledujúci deň po skončení pracovného pomeru, t. j. 1. 10. 2019, preto sa vysporiadal aj s otázkou, či ide o plnenie zo zmluvy/dohody uzavretej v rámci pracovného pomeru alebo mimopracovného pomeru. Zaoberal sa aj tým, či osoba, ktorá Dohodu podpísala, mala na to oprávnenie, či išlo o niektorú z osôb v zmysle § 9 ods. 1 a 2 ZP, resp. či došlo k prekročeniu jej oprávnení a v prípade, že áno, bolo potrebné posúdiť, či žalobkyňa ako zamestnanec vedela alebo musela vedieť, že tento štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu alebo poverený zamestnanec svoje oprávnenie prekročil. Z Dohody predloženej žalobkyňou, ako aj dátumu jej podpísania, mal preukázané, že Dohoda nebola uzavretá v rámci pracovnoprávneho vzťahu, nakoľko k jeho skončeniu došlo ku dňu 30. 9. 2019 a Dohoda bola podpísaná 1. 10. 2019 a taktiež, že by malo ísť podľa § 67 Zákonníka práce o výpoveď danú zamestnancom, resp. dohodu podľa § 60 Zákonníka práce. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi zamestnancom a zamestnávateľom nebol spor o obsahu vzájomných práv a povinností, nemohlo ísť v tomto prípade o dohodu v zmysle § 32 ZP. Z dôvodu, že Dohodu ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca podpísal p. W. C., ktorý na to nebol oprávnený, pretože za spoločnosť žalovanej koná štatutárny orgán, A. Č. ako konateľ a na predmetnej Dohode nie je podpis konateľa, ale inej, neoprávnenej osoby, takýto úkon nemôže zaväzovať žalovanú. Dospel k záveru, že okolnosti, za ktorých bola táto Dohoda podpísaná nasvedčujú tomu, že žalobkyňa vedela, resp. musela vedieť kto je oprávnený za zamestnávateľa podpisovať zmluvy v pracovnoprávnej oblasti, resp. schvaľovať odmeny. Pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či osoba, ktorá Dohodu podpísala, p. W. C., bol oprávnený Dohodu podpísať, teda či bol oprávnený robiť právne úkony v pracovnoprávnych veciach za zamestnávateľa. Medzi žalovanou a svedkom p. W. C. bol založený obchodnoprávny vzťah mandátnou zmluvou, ktorú uzatvoril zamestnávateľ ako jeden podnikateľský subjekt s druhým, spoločnosťou H.V.B. spol. s r. o., ktorej je konateľom p. W. C.. Osoba, ktorá vykonáva prácu na základe mandátneho vzťahu, nemá status zamestnanca podľa Zákonníka práce. Zároveň mal p. W. C. ako mandatár vykonávať pre žalovanú činnosti v oblasti finančnej, o pracovnoprávnej oblasti v mandátnej zmluve nie je ani zmienka. Žalobkyňa v konaní vôbec netvrdila, že p. W. C.Á. považovala za vedúceho zamestnanca, resp. za osobu oprávnenú konať za zamestnávateľa, ale argumentovala iba tým, že predchádzajúci riaditeľ p. N. s ňou uzavrel pracovnú zmluvu, priznal jej mimoriadnu odmenu, tak aj p. W. C. mohol podpísať odmenu, lebo bol "riaditeľom". P. W. C. bol síce generálnym riaditeľom, menovaným dňom 15. 7. 2019, avšak bol poverený vedením obchodnej a finančnej oblasti, žalobkyňa nevydával žiadne pokyny ani nevykonával iné úkony v bežných pracovnoprávnych záležitostiach, nepodpisoval pracovné zmluvy, neschvaľoval odmeny. Od 16. 9. 2019 bol p. W. C. menovaný do funkcie finančného riaditeľa konzorcia BENZINOL SLOVAKIA s tým, že v rámci jeho zodpovednosti nebolo vymedzené konanie za zamestnávateľa v pracovnoprávnych veciach na rozdiel od p. M. W., ktorej toto oprávnenie patrilo. Koordináciu pracovných úloh žalovanej so žalobkyňou zabezpečovala a vykonávala za žalovanú výlučne A. W., ktorá bola počnúc dňom 15. 7. 2019 menovaná do funkcie generálnej riaditeľky konzorcia BENZINOL SLOVAKIA a bola zodpovedná za pracovnoprávnu oblasť, čo je výslovne uvedené v jej menovacom dekréte. Dospel k záveru, že p. W. C. nebol štatutárny orgán žalovanej alebo členom štatutárneho orgánu ani povereným zamestnancom, keďže žiadne poverenie konať v pracovnoprávnych vzťahoch za žalovanú, ktoré by bolo udelené p. W. C. v konaní zistené nebolo a nebol ani splnomocnený na vykonanie právnych úkonov v pracovnoprávnej oblasti. List adresovaný obchodným partnerom alebo podpisový vzor nemôže zakladať žiadne poverenie zamestnanca konať v pracovnoprávnych veciach alebo poverenie rozhodovať o odmene. V prípade p. W. C. nešlo ani o iného zamestnanca zamestnávateľa, tzv. vedúceho organizačného útvaru, oprávneného ako orgán zamestnávateľa robiť v mene zamestnávateľa právne úkony vyplývajúce z jeho funkcie, keď pôsobnosť p. W. C. ako bolo preukázané, bola výlučne vo finančnej oblasti. Keďže p. W. C. nebol ani jednou z týchto osôb v zmysle § 9 ods. 1, 2 ZP, pri podpísaní Dohody ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca ani nemohol prekročiť svoje oprávnenie. Na základe uvedeného dospel k záveru, že použitie § 10 ods. 2 ZP sa na daný prípad nevťahuje. Použitie tohto ustanovenia by bolo možné vtedy, ak by štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu alebo poverený zamestnanec prekročil právnym úkonom v pracovnoprávnych vzťahoch svoje oprávnenie. Avšak, v tomto prípade je nepochybné, že p. W. C. nebol písomne (ani ústne) poverený podpísať Dohodu ku skončeniu pracovného pomeru, takéto oprávnenie mu nevyplývalo ani z mandátnej zmluvy a už vôbec nie z titulu jeho funkcie. Aj v menovacom dekréte, ktorým bol menovaný do funkcie generálneho riaditeľa spoločnosti je uvedené, že p. W. C. bude zodpovedný za obchodnú a finančnú oblasť. Riadiace postavenie konateľa A. Č. V. A. W. v pracovnoprávnych veciach v rámci spoločnosti žalovanej bolo žalobkyňi vysvetlené p. W., že p. W. C. má na starosti finančné veci. Žalobkyňa bolo zrejmé, kto je jej nadriadenou, keď dovolenky, pracovné úlohy, či ukončenie pracovného pomeru riešila s p. W.. P. W. C. oprávnenie

podpísať akýkoľvek dokument týkajúci sa skončenia pracovného pomeru nepatrilo a bolo preukázané, že žalobkyňa o tom musela vedieť, musela si byť vedomá, že takéto oprávnenie ani nemá. P. W. C. nebol zamestnancom žalovanej, o čom síce žalobkyňa nemusela vedieť, avšak žalobkyňa vedela, kto je jej nadriadený. Predchádzajúci riaditeľ p. N. k 15. 7. 2019 skončil na pozícii riaditeľa. Od 15. 7. 2019 bol do funkcie generálneho riaditeľa spoločnosti menovaný p. C. a ako argumentovala žalovaná, bolo to kvôli tomu, aby miesto nebolo uvoľnené a nepôsobilo to nedôveryhodne vo vzťahu k obchodným partnerom. Z uvedeného dôvodu bol vyhotovený list zo dňa 15. 7. 2019, na ktorom bol podpísaný p. W. C. ako generálny riaditeľ, v ktorom mala žalovaná spoločnosť informovať svojich obchodných partnerov, že dochádza k zmene právnej formy, k čomu napokon nedošlo. Tento list ako vyplynulo z výpovede žalobkyne mala zaslať dodávateľom. Z predloženého menovacieho dekrétu zo dňa 15. 7. 2019 však vyplynulo, že p. W. C. bol menovaný do funkcie generálneho riaditeľa spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s. r. o. a mal zodpovedať za obchodnú a finančnú oblasť a od 16. 9. 2019 bol menovaný do funkcie finančného riaditeľa konzorcia BENZINOL SLOVAKIA a bol zodpovedný za leasingy, faktúry, poistenie, cash flow, ekonomiku, financie. M. W. bola menovaná dňom 15. 7. 2019 do funkcie generálnej riaditeľky konzorcia BENZINOL SLOVAKIA a mala zodpovedať za prevádzku čerpacích staníc, IT oblasť a pracovnoprávnu oblasť. Fakt, že p. W. C. nebol oprávnený schvaľovať akékoľvek právne úkony, podpisovať pracovné zmluvy, ukončovať pracovné pomery alebo inak konať v pracovnoprávnej oblasti vyplýva nielen z predložených listinných dôkazov, ale najmä z výpovedí svedkov, ktorí potvrdili, že tento nemal kompetencie v pracovnoprávných vzťahoch, odmeny pre zamestnancov neschvaľoval. P. W. C. nebol štatutárnym orgánom žalovanej spoločnosti ani členom tohto orgánu, nešlo ani o povereného zamestnanca a ani o vedúceho organizačného útvaru, ktorému by oprávnenie robiť právne úkony v mene zamestnávateľa vyplývalo z jeho funkcie určenej organizačnými predpismi. Vzhľadom na vykonané dokazovanie bolo preukázané, že obsah Dohody pripravila žalobkyňa a zároveň nebolo preukázané, že na koncipovaní Dohody sa podieľal konateľ alebo A.. W.. Preto nebolo pravdivé tvrdenie žalobkyne, že Dohodu mala pripraviť a formulovať spoločnosť a jej mala byť predložená na podpísanie. Uvedené vyplýva aj z výpovede svedka p. C., ktorý vypovedal, že keď jej to nechcela podpísať p. W., potom prišla za ním do kancelárie aj s p. O., že sa dohodli s konateľom a on jej to mal podpísať. Svedok p. W. C. sa nezmienil o tom, že by bol býval v kancelárii A.. O.. Dospel k záveru, že použitie § 17 ods. 3 ZP, podľa ktorého neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, ak neplatnosť nespôsobil sám, je absolútne vylúčené s ohľadom na to, že to bola sama žalobkyňa, ktorá sa dožadovala podpísania Dohody a chcela ju mať podpísanú. Uvedenému nasvedčuje postup žalobkyne, keď deň po skončení pracovného pomeru prišla do práce, ako sama uviedla - prvýkrát sa rozprávala s konateľom spoločnosti, ktorý predmetnú Dohodu so žalobkyňou výslovne poprel a keďže neuspela u konateľa a potom, ako s Dohodou nesúhlasila ani p. W., trvala na tom, aby Dohodu podpísal p. C.. Svedkyňa p. W. popísala situáciu na pracovisku v daný deň ako vyhrotenú a aj podľa jej vyjadrenia si bola žalobkyňa plne vedomá, že personálne záležitosti riadi iba ona. Na základe týchto okolností nemožno konštatovať, že neplatnosť Dohody nespôsobila sama žalobkyňa. Uzavrel, že Dohoda ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca bola antidatovaná, bola vyhotovená na žiadosť žalobkyne a podpísaná neoprávnenou osobou, preto nemôže zaväzovať žalovanú. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Dohodu podpísal p. W. C., ktorý nebol štatutárnym orgánom ani jeho členom a ani povereným zamestnancom. Navyiac, v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa musela vedieť o tom, že oprávnenie podpísať Dohodu p. W. C. nemal a nebol oprávnený podpisovať za zamestnávateľa akékoľvek dokumenty v pracovnoprávných veciach. Z týchto dôvodov považoval nárok žalobkyne za nedôvodný, keď Dohodu považoval za neplatnú, keďže táto bola podpísaná osobou, ktorá nebola oprávnená vykonávať právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch za zamestnávateľa, preto Dohoda nezaväzuje žalovanú a nevyplývajú pre ňu z nej žiadne povinnosti. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, aby bolo jej žalobe vyhovené, z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že p. W.P. bola, čo sa týka jej právneho postavenia voči spoločnosti bola v totožnej situácii ako pán C.. Pani W. rovnako vykonávala pre žalovanú činnosť na základe mandátnej zmluvy a menovacích dekrétov. Plnomocenstvo na zastupovanie žalovanej v pracovnoprávných veciach je datované až 02.10.2019 (po podpise Dohody a po skončení pracovného pomeru žalobkyne) a na tomto poverení je jej pracovná pozícia uvedená ako riaditeľ konzorcia, nie generálny riaditeľ spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná). Takže tvrdenie žalovanej, že v pracovnoprávných veciach bola oprávnená konať výlučne pani W. (resp. pán Č. ako

konateľ) nevyznieva práve presvedčivo. Poukázala na výpoveď p. C. o tom, že v júli 2019, keď dostal výpoveď p. N., p. konateľ p. Č. ho požiadal, či by neprevzal tú ich činnosť, pokiaľ p. W. nastúpi na post gen. riaditeľky, aby sa stabilizovala tá personálna činnosť, teda vedenie spoločnosti. Tú činnosť po p. N. vykonával on do 15.9.2019 a potom ako nastúpila p. W., tak prešiel na pozíciu fin. riaditeľa konzorcia BENZINOLU." Predchádzajúci generálny riaditeľ spoločnosti pán N. mal z titulu svojej funkcie v pracovnoprávných vzťahoch oprávnenie konať v mene žalovanej. Odvolanie p. C. z funkcie generálneho riaditeľa spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná) je datované 15.09.2019 (čo bola nedeľa a tento dátum je v SR štátny sviatok), takže tento dokument tiež nepôsobí práve dôveryhodne a zároveň žalovaná nepredložila žiadny dokument, kto bol do funkcie generálneho riaditeľa spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná) menovaný po odvolaní p. C.. Menovacie dekréty p. C. a p. W. s rôznymi dátumami, funkciami, kompetenciami a na rôzne entity - spoločnosť BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná) a konzorcium BENZINOL SLOVAKIA pôsobia účelovo mäťuco a zároveň odporujú iným dokumentom. Na základe uvedených skutočností konštatovala, že v období, kedy došlo k ukončeniu pracovného pomeru žalobkyne neboli kompetencie v spoločnosti úplne vyjasnené a bezpochybne určené. Poukázala na ustanovenia § 15 a § 16 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa mala oprávnený dôvod sa domnievať, že osoba, ktorá vystupovala ako generálny riaditeľ spoločnosti má právo konať aj v pracovnoprávných záležitostiach. Zmluva bola podpísaná v sídle spoločnosti (žalovanej). Predchádzajúci generálny riaditeľ p. N. mal oprávnenie konať aj v pracovnoprávných záležitostiach. Pracovnú zmluvu so žalobkyňou uzatvoril práve p. N., ktorý rovnako ako p. C. zastával funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná). Mala za to, že p. C. vykonával funkciu generálneho riaditeľa spoločnosti BENZINOL SLOVAKIA s.r.o. (žalovaná), čo automaticky implikuje, že môže konať v pracovnoprávných vzťahoch. Uviedla, že existujú rozpory vo vyjadreniach žalovanej, kto bol oprávnený konať v jej mene v pracovnoprávných záležitostiach. Právny zástupca vo svojom vyjadrení zo dňa 20.07.2020 uvádza, že v pracovnoprávných záležitostiach bol oprávnený konať výlučne p. Č.. Pani W.Š. vo svojej výpovedi uviedla, že od odchodu p. N. bola jediná oprávnená konať v pracovnoprávných veciach. Tieto odpovede opätovne potvrdzujú, že kompetencie na podpisovanie pracovnoprávných dokumentov neboli úplne vyjasnené. Resp. spolupracovníci mali rôzne názory, kto je oprávnený konať a tiež množstvo rôznych poverení a dokumentov, ktoré si navzájom odporujú tú skutočnosť iba potvrdzujú. Mala za to, že uzatvorili Dohodu ku skončeniu pracovného pomeru, ktorá svojím obsahom zodpovedá dohode o sporných nárokoch v zmysle ustanovenia § 32 a nasl. ZP. Žalovaná počas konania netvrdila a ani nepredložila nejaký relevantný dôkaz o tom, že by do 30.09.2019 urobila nejaké štandardné kroky, ktoré sa robia pri skončení pracovného pomeru zamestnanca napr. výzva na vrátenie zverených vecí alebo zapracovanie nového kolegu, ktorý nastúpi na jej miesto. Žalobkyňa nevyčerpala pomernú časť dovolenky (10 dní), nakoľko jej ešte aj v septembri bolo oznámené, že v pracovnom pomere pokračuje aj po 30.09.2019 a dovolenku si čerpať nemá. Poukázala na to, že Dohodu fyzicky pripravila p. T. na personálnom oddelení. Podkladom jej bol okrem iného aj súhlas p. C. s udelením odmeny. Okrem toho aj keby sme pripustili, že tomu tak bolo, tak dohoda (zmluva) je dvojstranný právny úkon, ktorý druhá strana nie je povinná podpísať. Keď už druhá strana podpíše zmluvu/dohodu, tak slovenský právny systém sa riadi zásadou, že "pacta sunt servanda". Pri dvojstranných právnych úkonoch je nemožné, aby neplatnosť právneho úkonu spôsobila výlučne iba jedna strana (v našom prípade žalobkyňa), tak ako tvrdí súd prvej inštancie. V čase keď prišlo k podpisu zmluvy, p. Č. sa už v priestoroch spoločnosti nenachádzal. Dohodu podpísala osoba, o ktorej sa žalobkyňa mohla oprávnené domnievať, že je oprávnená konať v mene žalovanej a medzi stranami mohli existovať sporné nároky. V konaní nebola sporná skutočnosť, či p. W. bola nadriadenou žalobkyne. V konaní bolo sporné, či žalobkyňa svojím konaním sama spôsobila neplatnosť dohody. Čomu zjavne tak nebolo. Žalovaná predložila počas konania sady dokumentov, ktoré mali preukázať, najskôr, že malo prísť k zmene právnej formy spoločnosti, potom, že k nemu nedošlo. Tieto dokumenty sú častokrát protirečivé, zmätočné a nedôveryhodné (napr. odvolanie p. C. z funkcie datované na nedeľu a súčasne štátny sviatok).

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že p. C. nikdy v spoločnosti žalovanej nepôsobil dovnútra ako generálny riaditeľ a v tejto pozícii bol navonok len nepatrný čas, tak ako to vyplýva aj z predložených listinných dôkazov. Od 16.09.2019 bola vytvorená nová organizačná štruktúra spoločností, v rámci ktorej L.. W. C. pôsobil už ako finančný riaditeľ konzorcia BENZINOL. Žalobkyňa o uvedenom mala vedomosť, rovnako ako mala vedomosť o tom, aké postavenie a kompetencie mali v spoločnosti žalovanej pán L.. W. C. a pani L.. M. W., U..O., O., čo je zrejmé aj zo zápisov z interných porád, ktorých sa osobne zúčastňovala. Tvrdenie, že bol žalobkyňi umožnený výkon práce sa nezakladá na pravde, žalobkyňa dňa 01.10.2019 žiadnu prácu nevykonávala. Žalobkyňa nešla dňa 01.10.2019

na pracovisko žalovanej vykonávať prácu pre žalovanú. Žiadny dôkaz o výkone práce žalobkyňa v tomto konaní ani nepredložila. Žalobkyňa neplnila dňa 01.10.2019 žiadne pokyny jej nadriadených, resp. zamestnávateľa. Činnosti, ktoré na pracovisku uskutočnila boli robené mimo vôle a súhlasu jej bývalého zamestnávateľa. Žalobkyňa mala vedomosť, kto je oprávnený konať v pracovnoprávných vzťahoch u jej zamestnávateľa (výlučne konateľ žalovanej W.. Č. a L.. W.). Priamou nadriadenou žalobkyne bola L.. W., ktorá jej schvaľovala odmenu, odsúhlasovala čerpanie dovolenky a s ktorou ako s priamou nadriadenou komunikovala aj žalobkyňa. Aj dňa 01.10.2019 žalobkyňa komunikovala s W.. Č. V. L.. W., nie s pánom C.. Za pánom C. žalobkyňa prišla až následne so žiadosťou o podpísanie spornej Dohody, a to pod krikom a nátlakom. A. C. nikdy v spoločnosti žalovanej v pracovnoprávnej oblasti nekonal. A. C. potvrdil, že dokument - súhlas s mimoriadnou odmenou podpísal a vysvetlil, že on môže iba navrhnúť odmenu, ale schvaľuje ju A.. W. a A.. Č.. Predmetnú Dohodu teda pán C. podpísal bez akéhokoľvek mandátu alebo poverenia/splnomocnenia zo strany žalovanej. Interne o tom vedela nielen žalobkyňa, ale aj ostatní zamestnanci žalovanej. Tvrdenie žalobkyne, že neboli kompetencie v spoločnosti úplne vyjasnené a bezpochybne určené je teda nepravdivé. O opaku svedčia aj interné zápisy z porád. Dohoda bola podpísaná po skončení pracovného pomeru strán sporu, teda v čase, keď už pracovný pomer netrval. Jedná sa preto o Dohodu podpísanú mimo pracovného pomeru, podľa čoho je potrebné ju aj posudzovať. Konanie osôb pri podpise tejto Dohody sa posudzuje bola Občianskeho zákonníka, nie podľa Zákonníka práce. Žalobkyňa sa svojim konaním dňa 01.10.2019 na pracovisku výraznou mierou podieľala na vytvorení situácie, pod ktorou spornú Dohodu podpísala osoba, ktorá nebola na to oprávnená (L.. C.), hoci musela mať vedomosť, že p. C. nie je oprávnený takúto Dohodu podpísať. Vzhľadom na tieto skutočnosti je Dohoda ku skončeniu pracovného pomeru neplatná, pričom žalobkyňa sa podieľala na tom, že táto Dohoda je neplatná, musela mať vedomosť o tom, že Dohoda je neplatná, a preto nárok žalobkyne nebolo možné priznať. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal žalobou žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplata mzdových nárokov, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Vec posúdil správne aj po právnej stránke. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že Dohoda ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnanca je neplatným právnym úkonom pre jej podpísanie za žalovaného neoprávnenou osobou, a že si túto neplatnosť spôsobila výlučne žalobkyňa sama, plne stotožňuje. Žalobkyňa v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, a ani takými, ktoré by nebol súd prvej inštancie uvážil, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie danej veci.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Súd prvej inštancie podrobne poukázal na skutkové zistenia, ktoré mal vykonaným dokazovaním preukázané, tieto starostlivo vyhodnotil a náležite tiež vysvetlil, k akým právnym záverom dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

7. Súd prvej inštancie správne na základe listinných dôkazov a vyhodnotenia svedeckých výpovedí skutkovo ustálil, že p. C. nebol osobou oprávnenou na podpísanie spornej Dohody za žalovaného. Výsledky vykonaného dokazovania poskytujú dostatočný podklad pre záver, že p. C. nebol vo funkcii finančného riaditeľa konzorcia poverenou osobou konať v pracovnoprávných vzťahoch a na vykonávanie právnych úkonov v pracovnoprávnej oblasti nebol ani splnomocnený, na rozdiel od predchádzajúceho riaditeľa p. N.. P. C. nebol ani vedúcim zamestnancom, ktorému by oprávnenie konať v pracovnoprávných veciach vyplývalo z funkcie určenej organizačnými predpismi. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že p. C. nevydával žalobkyni žiadne pracovné pokyny, nepodpisoval pracovné zmluvy, neschvaľoval odmeny, a teda nevykonával za žalovaného žiadne úkony v pracovnoprávných záležitostiach. V týchto veciach konala p. W., ktorá bola aj nadriadenou žalobkyne. P. C. konal výlučne vo veciach finančných. Neobstojí tak odvolacia argumentácia žalobkyne, že u žalovaného neboli kompetencie úplne vyjasnené a bezpochyby určené. Ustanovenia § 15 a § 16 Obchodného zákonníka nie sú na daný prípad aplikovateľné.

8. Vzhľadom na neplatnosť spornej Dohody správne súd prvej inštancie posudzoval, či túto žalobkyňa spôsobila výlučne sama, a či teda konala pri uzatváraní Dohody v dobrej viere. Vzhľadom na zistenie, že žalobkyňa si bola vedomá toho, že p. C. nie je oprávnený konať za žalovaného v pracovnoprávných vzťahoch, ako i so zreteľom na podiel žalobkyne na vynútenom podpísaní Dohody žalovaným, správne súd prvej inštancie vyvodil, že nemožno dospieť k záveru, že neplatnosť Dohody nespôsobila sama žalobkyňa. Výsledky vykonaného dokazovania sú dostatočným podkladom pre prijatie záveru, že žalobkyňa pri uzatváraní Dohody nebola dobromyseľná. Žalobkyňa ani v podanom odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že neplatnosť Dohody nespôsobila sama. Žalobkyňa preukázateľne vedela, kto je za žalovaného oprávnený konať v pracovnoprávnej oblasti, a preto neobstojí jej tvrdenie, že sa mohla oprávnene domnievať, že p. C. je oprávnený konať v mene žalovaného. Správne súd prvej inštancie vyhodnotil Dohodu v intenciách ust. § 32 Zákonníka práce, keď dospel k záveru, že neexistoval spor o obsahu vzájomných práv a povinností, a preto nemohlo dôjsť ani k uzavretiu dohody o sporných nárokoch.

9. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalobkyne už len opakovane potvrdil správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).